

RESOLUCIÓ DE LA SINDICATURA DE GREUGES

QUEIXA RELATIVA AL DRET A UNA BONA ADMINISTRACIÓ (LLICÈNCIES D'OBRES)

ANTECEDENTS

Descripció dels fets objecte de la queixa

En data 21 de febrer de 2024, la ciutadana va presentar una queixa en aquesta Sindicatura en què exposava el següent:

- Per resolució del regidor del Districte de l'Eixample, de data 31 de març de 2023, es va denegar la llicència d'obres sol·licitada.
- En data 17 de maig de 2023, es va interposar un recurs d'alçada contra la resolució esmentada.
- En data de presentació de la queixa, manifesta que no s'ha rebut resposta municipal.

Actuacions fetes

Admesa a tràmit la queixa, la Sindicatura va iniciar la instrucció de l'expedient. Va estudiar els fets i la legislació aplicable, amb la finalitat de valorar si s'havien aplicat els **principis de bona administració** per a la salvaguarda dels drets fonamentals a la ciutat.

D'acord amb el **principi d'economia administrativa**, no s'ha efectuat una petició d'informe a l'Ajuntament de Barcelona, ja que en l'expedient hi consta prou informació per poder emetre un pronunciament. Per aquest motiu, un cop examinat el contingut de la queixa, la documentació aportada per la persona interessada i la normativa aplicable, aquesta Sindicatura emet la decisió següent.

CONSIDERACIONS

1. L'atorgament de les llicències

La Sindicatura de Greuges de Barcelona no desconeix que les llicències són actes reglats i s'han d'atorgar d'acord amb el que estableixen la Llei d'urbanisme, el

1

Aquesta resolució s'emmarca dins el compromís de l'Ajuntament de Barcelona amb els **objectius de desenvolupament sostenible (ODS)**, d'acord amb la mesura de govern sobre l'Estratègia d'impuls de l'Agenda 2030. Concretament, es relaciona amb l'objectiu **16.6 "Màxima eficàcia i responsabilitat envers la ciutadania"**.

planejament urbanístic i les ordenances municipals, segons disposa l'article 188 del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, que aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme.

Per tant, no correspon a aquesta institució revisar o valorar tècnicament si el projecte d'obres s'adequa a la normativa d'edificació i urbanística, ni tampoc pronunciar-se, quan sigui el cas, al respecte de les mancances documentals.

Aquests aspectes formen part de les competències dels serveis municipals, d'acord amb el procediment establert per a la concessió de la llicència d'obres en el capítol II de l'Ordenança reguladora dels procediments d'intervenció municipal en les obres (ORPIMO).

2. La manca de resposta al recurs interposat

Com hem dit, en data 17 de maig de 2023, la persona interessada va interposar el recurs d'alçada contra la resolució municipal que denegava la llicència sol·licitada.

Convé recordar que l'article 122 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP), estableix que el **termini màxim per dictar i notificar la resolució del recurs d'alçada és de tres mesos**. Aquest termini es pot suspendre facultativament si es demanen informes preceptius a un òrgan de la mateixa administració, o d'una administració diferent, pel temps que transcorri entre la petició, que s'ha de comunicar a la persona interessada, i la recepció de l'informe, que igualment se'ls ha de comunicar. Aquest termini de suspensió, en cap cas, no pot excedir els tres mesos. Si l'informe no es rep en el termini indicat, prossegueix el procediment.

Així doncs, tenint en compte que des de la data d'interposició del recurs fins a l'actualitat ja ha transcorregut un **termini de nou mesos**, des d'aquesta institució considerem que aquest termini **és excessiu i evitable**.

Aquesta Sindicatura no desconeix que la manca de notificació de la resolució expressa en el termini indicat implica la desestimació presumpta del recurs d'alçada i obre la via del recurs contenciós administratiu.

Tanmateix, volem remarcar que **el silenci de l'Administració és l'antítesi del principi de bona administració**. El silenci administratiu no es configura com un mecanisme que serveixi per emparar la inactivitat de l'Administració donant cobertura legal a un fet que no deixa de ser un defecte de funcionament.

3. El silenci administratiu

Aquesta Sindicatura s'ha pronunciat en moltes ocasions sobre el gran nombre d'expedients gestionats i les càrregues de treball de determinats serveis, com els de llicències i inspecció dels districtes. La manca de mitjans de què disposen els serveis tècnics municipals dificulta el compliment estricte dels terminis que imposen les normes.

Com hem esmentat altres vegades, el silenci administratiu és una pràctica que genera en la ciutadania una inseguretat jurídica i indefensió material que l'obliga a recórrer a la via judicial, cosa que converteix de facto en inoperant la via administrativa.

A més, els **principis de bona administració i eficàcia** impliquen disposar d'una administració que presti el màxim nombre de serveis amb els millors estàndards de qualitat, respectant els drets i interessos legítims de la ciutadania, i que sigui capaç de resoldre els problemes de les persones de manera àgil i eficaç.

Això inclou el deure de l'Administració de resoldre expressament les peticions i reclamacions que li presenti la ciutadania i de donar resposta a les sol·licituds que aquesta adreci a l'Administració. Així ho estableix també l'article 30 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i l'article 53 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, que menciona l'obligació de les administracions públiques catalanes de dictar una resolució expressa en tots els procediments i notificar-la.

La jurisprudència també és eloqüent en aquest sentit, tal com mostra la Sentència del Tribunal Suprem de 28 de maig de 2020 (entre moltes altres):

[...] el deure jurídic de resoldre les sol·licituds, reclamacions o recursos **no és una invitació de la llei a la cortesia dels òrgans administratius, sinó un estricte i rigorós deure legal que obliga tots els poders públics, per exigència constitucional (arts. 9.1; 9.3; 103.1, i 106 CE), i la seva inobservança arrossega, també, el trencament del principi de bona administració**, que no només juga en el terreny dels actes discrecionals i el de la transparència, sinó que, com a pressupòsit bàsic, exigeix que l'Administració compleixi els seus deures i mandats legals estrictes i no s'empari en la seva infracció per causar un perjudici innecessari a la persona interessada.

Els principis de bona administració i eficàcia es troben reconeguts en el dret de la Unió Europea (article 41 de la Carta de drets fonamentals), en els articles 9.3 i 103 de la Constitució espanyola, i en l'article 3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic del sector públic.

Així mateix, la Carta europea de salvaguarda dels drets humans a la ciutat, aprovada l'any 2000, esmenta, en l'article XXIII, quan es refereix a l'eficàcia dels serveis públics com a indicatiu d'una bona administració, que les autoritats locals han de garantir

l'eficàcia dels serveis públics i la seva adaptació a les necessitats de les persones usuàries.

DECISIÓ

D'acord amb el que disposen l'article 143 de la Carta municipal de Barcelona i el reglament que regula la Sindicatura de Greuges de Barcelona, aquesta institució té com a missió valorar si s'ha produït un greuge. Considerats els fets i les normes aplicables, conclou que, en aquest cas, **l'actuació del Districte de l'Eixample no ha estat ajustada a dret**, pel fet de no donar compliment als terminis que imposa la Llei 39/2015, d'1 d'octubre.

Per tot el que s'ha exposat, aquesta Sindicatura emet la decisió següent:

- **Recomanar al Districte de l'Eixample** que, amb la màxima celeritat, resolgui i notifiqui el recurs d'alçada interposat per la persona interessada.

Aquesta resolució es comunicarà a l'òrgan municipal competent, se'n donarà compte al Plenari del Consell Municipal en l'informe anual reglamentari i s'informarà la persona interessada del seu contingut.